

bagesendt til Landstinget. Udvalgets Erklæring (B. Sp. 2543) afgiven $\frac{1}{6}$. Eneste Beh. $\frac{1}{6}$ (L. Sp. 1726). Loven stadfæstet 2. Juni 1917. (Lov-Tid. Nr. 280).

Loven af 23. April 1915 om, at Gæld, der er sikret ved Pant i fast Ejendom, ikke kan fordres betalt paa Grundlag af Opsigelse fra Kreditors Side, naar der da ikke foreligger en Misligholdelse af Pantebrevets Bestemmelser fra Debtors Side, skulde efter sit Indhold kun gælde indtil Udgangen af 1915. Ved Lov 1. December 1915 forlængedes Gyldigheden af Loven et Aar, altsaa indtil 31. December 1916, og ved Lov 22. December 1916 forlængedes Fristen yderligere til 30. Juni 1917. Ved den nye Lov forlænges Gyldigheden yderligere til 30. November 1917, og der tilføjes følgende to Bestemmelser: 1) Har Opsigelse med kontraktmæssigt Varsel fundet Sted allerede inden den 1. Januar 1917, kan Gælden kræves betalt til den første i Obligationen hjemlede Udbetalingstermin, som indtræffer efter Lovens Ophør, naar Kreditor senest 1 Maaned efter denne Lovs Ikrafttræden giver Debitor fornøden Underretning om, at Opsigelsen fastholdes. 2) Har Opsigelse fundet Sted efter den 1. Januar 1917, kan Gælden tidligst kræves betalt til den første i Obligationen hjemlede Udbetalingstermin, som indtræffer efter den 28. Februar 1918; dog at Kreditor for at holde den skete Opsigelse i Kraft skal være forpligtet til senest den 1. Januar 1918 at give Debitor Meddelelse om, at Opsigelsen fastholdes.

I Bemærkningerne til det af Regeringen fremsatte Lovforslag — hvorefter Gyldigheden af Loven skulde forlænges til 31. December 1917 — udtales, at Ministeriet, for at forhindre, at alle de Panteobligationer, der er opsagte under Moratorieloven, forfalder straks ved Lovens Ophør, har foreslaaet en Overgangstid, saaledes at Gælden først kan kræves betalt til den i Obligationen hjemlede næste Udbetalingstermin, som indtræffer efter 28. Februar 1918, og kun efter at have givet Debitor fornyet Varsel. Den Lovforslagets Hovedbestemmelse i Overensstemmelse hermed givne Tilføjelse lød da saaledes: „Har Opsigelse med kontraktmæssigt Varsel fundet Sted inden den 1. Januar 1918, kan Gælden dog tidligst kræves betalt til den i Obligationen hjemlede næste Udbetalingstermin, som indtræffer efter den 28. Februar 1918, dog at Kreditor, for at holde den inden Lovens Ophør skete Opsigelse i Kraft, skal være forpligtet til senest den 15. Januar 1918 at give